

Úspěch je jen
ČÁST ŽIVOTA

Martina Grygar Březinová (43)

Generální ředitelka Zátíší Group, gastronomické skupiny mimo jiné s cateringem a několika luxusními pražskými restauracemi. Několikrát byla nominována mezi top ženy českého byznysu. Působila na pozici finanční ředitelky a později CEO společnosti Sodexo Benefits. S manželem žijí v Praze a vychovávají šestiletého syna Viktora. Mezi její srdcové aktivity patří vzdělávání, zejména systém montessori, a věnuje se i diverzitě.

*Sluncem zalitá světlá kancelář na Novotného lávce se otevírá velkými okny na Vltavu a Smetanovo nábřeží. Venku sem tam cinkne tramvaj, jinak se turistický šrumec drží jen dole na ulici. Za prostorným stolem pracuje od Nového roku jako CEO společnosti Zátíší **Martina Grygar Březinová**. Od třiceti šéfovala velkým týmům, pak si stříhla rok sabatiklu, ale dnes je zase zpátky v byznysu. „Něco si dokázat se u mě změnilo na: něco pozitivně ovlivňovat.“*

MÍT VLIV

Kdyby se dal úspěch definovat výhledem, tak ten váš je dost úctyhodný...

Ten výhled je úžasný. Bydlíme v Praze 5, na Malvazinkách. Ráno odvezu syna do školky, auto si nechám na druhém břehu řeky a v Café Lounge si koupím kafe. Přecházím most a dopřávám si hezký začátek dne. Zjistila jsem, že rituály potřebuju, kotví mě.

Jaké máte další?

Uspávání syna. Naše rozhovory před spaním mě moc baví. Otevíráme jiná témata než přes den. Dalším rituálem je setkávání s kolegyněmi na vysokých pozicích z byznysu. Pomáhají mi srovnat si věci v hlavě a dělat důležitá rozhodnutí. A pak něco, co možná není rituál, ale spíš dobrá rada, kterou jsem kdysi dostala. Zní: „Dýchej!“ Někdy jsem vzhůru už kolem páté hodiny a vstávám tady s dobrou kamarádkou (klepe na notebook, pozn. red.). Ale snažím se začít svůj den aspoň několika dobrými nádechy. A pokud se ten den úplně nepovede, na konci je fajn ho taky prodýchat.

Jste hodně aktivní v seberozvoji i mentoringu.

Kdy vás podobná témata začala bavit?

Vždycky jsem k nim měla blízko, víc jsem se ale o něj začala zajímat, když se narodil můj syn Viktor. Přemýšlela jsem o tom, co ze sebe na něj posouvám, což je obrovská zodpovědnost. S mentoringem to bylo jednoduché. Na začátku své kariéry jsem měla spoustu neformálních mentorů, a co člověk v životě dostane, je fér poslat dál. Každá má mentee byla jiná a jedno měly společné – témata, která jsme otevíraly, nebyla zdaleka jen ta pracovní. Když se daří v práci, tak se nemusí dařit doma. A myslím si, že pro většinu žen je seberealizace jen v práci málo. Máte-li vedle sebe milujícího a podporujícího partnera, tak máte vyhráno. A určitě by bylo někdy zajímavé vyzpovídat i partnery úspěšných žen. Díky nim totiž mají klid, který pro svou práci potřebují. Mám ráda svoji práci, ale hlavně i svůj život mimo ni. Což u mě třeba zní jako paradox, protože už pár let mám svoje týmy a nějaký ten post.

Od třiceti na šéfovské židli?

Ano, asi i dřív. Ale to se událo přirozeně, ne, že bych šla přímo za úspěchem... To možná v těch třiceti. Chodila jsem také na základku s rozšířenou výukou matematiky a přírodovědných předmětů, kde jsme tenkrát dostávali i slovní hodnocení. Na tom mém stálo: ambiciózní holčička.

Zajímavá škatulka.

Zpětně si říkám, zda to moje paní učitelka myslela dobře, snad ano... časem se ale u mě „něco si dokázat“ mění v „něco pozitivně ovlivňovat“. Čím je člověk starší, tím víc chce dělat věci, které mají přesah a zásah, ne si dokázat, že na to má. Mís-to patřičné vizitky a drahého auta mi víc záleží na tom, jakou stopu moje práce má.

WORK LIFE BLEND

Vy jste předloni odešla z pozice CEO v Sodexo Benefitly a rok se věnovala vlastním projektům. Máte pocit, že vás to nějak změnilo?

Jak to změnilo mě... synovi to třeba dodalo takovou stabilitu, náš vztah se hodně prohloubil. Hodně kamarádek mám v zahraničí, dost jsme cestovali. Měla jsem možnost a čas mu ukazovat svět. Pokud si někdo rok pracovního volna představuje jako přecházení mezi kosmetikou a masáží, já mám jinou zkušenost. Ráno jsem odvedla Vikiho do školky. Snažila jsem se pro něj opravdu chodit ve tři, někdy po maratónu schůzek s jazykem na vestě. Ve stejné době jsem vedla i klub Minerva, radila jsem také jako mentorka podnikatelkám, jak posunout jejich firmu dál. A pomáhala jsem uspořádat obrovský montessori kongres, měla jsem na starosti třeba galavečer.

Vy jste – dá se říct – tak trochu propagátorkou montessori u nás. Dá se úplně jednoduše odpovědět na to, proč zrovna tento vzdělávací systém?

Seznámila jsem se s ním náhodou, syn chodí do montessori školky od dvou let. Na montessori se mi líbí, že pracuje s celou rodinou a jde o sto let starou pedagogiku, která pracuje s nějakou ucelenou koncepcí. Nezáleží jen na vědomostech, znalostech, ale na postojích, hodnotách, týmové spolupráci. Tříleták sice nejradši pracuje sám, ale

” Choose your battles, vybírej si, s čím se popereš,“ to je moje krédo. Nejde urvat všechno. Když jdu přes most z práce zpátky k autu, přemýšlím, co jsem ten den dělala. Aby to nebyly blbosti. A zároveň nechci běhat jako křeček v kolečku.“

” *Byznys je o důvěře, bez ní ho dělat nejde. Jedna z teorií o efektivních týmech vychází právě z důvěry. Jde o spodní, nejširší a nejdůležitější úroveň.*“

ve školce se snaží učit je pracovat ve skupinkách, ve škole už potom jde hlavně o skupinovou práci. Samozřejmě mají nějaký syllabus, to musí mít každá škola u nás, ale v montessori se snaží rozvíjet to, co dětem jde. Pokud jsou nadané na matematiku, mohou už v první třídě nasávat vědomosti z druhého ročníku. Dvě klíčová slova jsou svoboda a hranice, což jsem si v podstatě přenesla i do byznysu. Svoboda bez hranic je anarchie, hranice bez svobody jsou diktatura. Oboje se musí propojit. Ano, můžete být pankáč a žít v jeskyni, tam vám to bude dobře fungovat. Pokud chcete žít ve společnosti, musíte pravidla respektovat. Ale zároveň je umět rozporovat, pokud vám připadají jako nesmysl.

Rozporoval váš syn někdy pravidla ve školce?

Zrovna dneska, když si chtěl vzít svoji hračku do družiny, kam si je starší děti smějí brát, a mladší ne. Učí je také samostatnosti. Děti například samy naplánují výlet, paní učitelka je nechá nastoupit do špatné tramvaje, takže muzeum nestihnou... Když se vrátí zpátky, mluví se o tom, kde se stala chyba. A druhý den jedou znovu a lépe. Prostředí, které vás nechá dojít až do důsledku, zároveň vám ale ukazuje, že chyba je příležitost. Děti se pak nehroučí z toho, že něco udělaly špatně. Chápou, neučí se nazpaměť.

Jak je montessori systém v Česku oblíbený?

Máme tu okolo 100 školek a asi 50 základních škol. A jak děti odrůstají, přibývá jich. Jedna montessori třída ovšem vyjde na skoro tři sta tisíc korun. Ale i ve státní školce se mohou třeba jen inspirovat, stačí mít – v podstatě jako ve firmě – toho inspirativního super lídra, ředitele nebo ředitelku. Tak je to podle mě i u těch nejvyhlášenějších pražských škol, kterým velí nějaká osobnost. Správný CEO už taky není dnes žádný bůh, který ví všechno. Je to stmelovač, má vizi a někam to vede.

Montessori do byznysu!

Stejnou věc už jsem si říkala několikrát, že by to stálo za nějaký workshop. Všechno by mělo vycházet z respektu, hranic... pravidla jsou vzájemná dohoda, ukotvují. V korporátních manuálech máte popsáno, jaká je firemní kultura, ale kdo jí opravdu žije. Jde o rámec, o kterém víte, že v něm můžete fungovat.

A co hranice sám pro sebe? Když se vrátíme k tomu úspěchu, že už dnes nejde o to, sedřít se z kůže?

Klíčové slovo je pro mě udržitelnost, a to i v mojí nové pozici. Třeba chystáme první sustainable (ekologickou) akci. Spousta jídla se vyhodí, ze zákona ho nemůžeme dát ani do Armády spásy, protože bylo někde vystavené, ale samozřejmě mu vůbec nic není. Hodně o tom přemýšlím a bavím se často se Sanjivem Surim, majitelem Zátíši, který je velký filantrop. Už netoužím po work life balance. Chci mít work life blend, všechno to namíchat. Den začínám prací, pak funguju jako máma, pak jsem zase v práci a někdy, když odpole dne vyzvednu syna a jsme spolu na hřišti, vracím se k práci, zatímco se dívá na pohádky na Děčku a když pak usne. Tohle je ten můj život. Práce je také jeho součástí, musíte si vybrat takovou, která vám podobný život umožní, že vám nebude vadit, že vám o víkendu naskakují pracovní myšlenky.

LÁSKA NA PRVNÍ POHLED

Existuje nějaká věc, předmět, který vás poslední dobou nadchnul?

Kabelka Prada Galleria. Ukazovala jsem ji zrovna včera kamarádce na serveru s věcmi z druhé ruky, tak si trochu klepala na čelo, proč si nekoupím novou. Jsem holka z paneláku, mám asi mentální limit na kabelky posazený níž než padesát tisíc.

To ale není jen kabelka, to je dědictví.

Vím, jak se ale chovám k taškám. Nosím v nich dětskou svačinu a notebook, nepřecházím jen z párty na párty. Tahle by mě ale možná donutila se o ni lépe starat a nejspíš si pro ni zajedu do Londýna. Po moc věcech netoužím, i když jsem typické porevoluční dítě, které si za první peníze nakoupilo spoustu bot. Dnes už je to pro mě víc o být než mít.

Ráda také podporujete české návrháře...

Ano, ale nekoupím si tam padesát věcí za sezonu. Když jdu k Petře Balvínové, znám už Natašu, která ty věci šije. Začínala jsem u Tani Kovaříkové, nejvíc inspirace dnes hledám na Instagramu, kde je všechny sleduji. A jsem ráda, že znám celý jejich příběh. **C**